

Církev v době Nového zákona

Nejdříve začněme otázkou: Proč existuje takové množství různých církví a denominací? Nový zákon přece nemluví o katolických, pravoslavných, luteránských, kalvinistických, baptistických, adventistických, letničních, atd. církvích a společenstvích. Abychom dokázali na tuto otázku uspokojivě odpovědět, je tím prvním a nejdůležitějším se dozvědět, co Nový zákon chápe pod pojmem církev a jak má vypadat církev podle Boží vůle. Struktura tohoto tématu je inspirována úryvkem z Nicejsko-konstantinopolského vyznání: Věřím v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.

Obsah

- 1 Pojem „církev“
- 2 Čím se vyznačuje církev?
 - 2.1 Církev je svatá
 - 2.2 Jednota věřících v církvi
 - 2.3 Láska mezi křesťany
 - 2.4 Církev je viditelná
 - 2.5 Církev je apoštolská
 - 2.6 Církev je katolická (všeobecná)
- 3 Shrnutí

1 Pojem „církev“

V době Starého zákona si Bůh vyvolil svůj národ, lid, který byl jeho shromážděním:

Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. (5. Mojžíšova 7:6–8)

Bůh si za svůj lid vyvolil potomky Abrahama, který žil ve víře a v poslušnosti jedinému Bohu. Tento lid měl být národem, který se od ostatních odlišuje, straní se veškerého modlářství a všeho, co není v Božích očích čisté a svaté. Bůh svůj lid vedl s velikou trpělivostí, posílal k němu soudce a proroky, kteří ho bez přestání napomínali a volali k obrácení a poslušnosti. Nesl je, dokud se nenaplnil čas poslat Mesiáše, Božího služebníka, který měl přinést světlo pohanům až do končin země:

A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým v Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje. On dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákovovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ (Izajáš 49:5–6)

První křesťané viděli toto proroctví jako naplněné. Považovali se za nový Boží národ, ve kterém Ježíš spojil lidi z pohanů a Židů do společenství s Otcem. Ježíš sám o tom řekl:

Mám i jiné ovce (pohany), které nejsou z tohoto ovčince (ze Židů). I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo, jeden pastýř. (Jan 10:16)

V Novém zákoně se pro pojem „církve“ obvykle používá řecké slovo „ekklesia“. Je odvozeno ze slovesa ek-kaleo, což znamená buď „vyvolat“, nebo „zvolit někoho z ostatních“. Bůh chce povolát každého člověka do věčného společenství se sebou. Toto volání k lidem vyšlo skrze Ježíše. Z těch, kteří ho přijali jako zaslíbeného Mesiáše a chtěli ho následovat, vznikla a je tvořena církev – společenství věřících, kteří jsou Bohem vyvoleni a povoláni ven ze světa. [1]

Členy církve jsou všichni, kteří byli Bohem povoláni do slávy Jeho království (1. Tesalonickým 2:12). Skrze evangelium mají „účast na slávě našeho Pána Ježíše Krista“ (2. Tesalonickým 2:12). Petr o nich říká, že jsou „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ (1. Petřův 2:9)

Tato slova ukazují, jak velmi si byli Petr a Pavel se svými bratry vědomi velkého poslání, které patří všem lidem, kteří se skrze následování Ježíše stali Božími dětmi, a vytvářejí tak Jeho lid, Jeho církev.

✚ 2 Čím se vyznačuje církev?

Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest. (Efezským 1:22-23).

V Novém zákoně čteme o církvi jako o těle Kristově. Protože se v Ježíši Kristu Bůh stal člověkem a církev je jeho tělem, svými vlastnostmi odráží Boží bytost: Jako je On svatý, má i ona být svatá. Protože On je jediný, je i ona jediná a jednotná. Jestliže On je láska, je i ona vybudována na lásce. Protože On je zdrojem pravdy, je také církev sloupem a oporou pravdy a musí se držet učení, které bylo jednou provždy odevzdáno apoštolům.

Písmo říká, že Bůh je světlo (1. list Janův 1:5). Stejně tak má být i církev světlem světa, podobná městu ležícímu na hoře, jehož světlo nezůstane lidem skryto, jak Ježíš řekl svým učedníkům:

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. (...) Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Matouš 5:14.16)

Církev je viditelným svědectvím o Boží milosti, která osvobozuje k lásce a na věčnost hluboce spojuje všechny lidi, kteří Bohu v pokoře svěřili celý svůj život. V následujícím textu bychom se chtěli věnovat jednotlivým bodům podrobněji.

✚ 2.1 Církev je svatá

Apoštol Petr píše:

Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu

života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ (1. Petrův 1:14–16)

Tato slova ukazují, že křesťané spojovali posvěcení s odložením starého života, který byl ovládán žádostmi a s vykročením do života nového v poslušnosti Boží vůli. Svatost církve vyplývá z touhy každého jednotlivého křesťana po této poslušnosti. Apoštol Pavel píše, že cílem Ježíšovy oddanosti bylo připravit si čistou a svatou církev:

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Efezským 5:25–27)

Jak velmi Bůh střeží svatost církve a jak je zodpovědné církev budovat je popsáno v 1. Korintským 3:16–17:

Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.

Proto je zodpovědností církve bdít nad tím, aby každý její člen chtěl žít ke slávě Boží. To se děje především skrze bratrskou lásku, každodenní vzájemnou pomoc a oddanost, společenství a skrze hlubokou sounáležitost.

Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. (Židům 3:12–14).

Kdo však chce v hříchu setrvat a není otevřen pro změnu, ničí základ soužití, protože jeho život už není určován láskou k Bohu, bratrům a sestrám. Ježíš dal církvi zodpovědnost v takovémto případě ve společenství nepokračovat, aby se člověk, kterého se to týká, úplně nezatvrdil v hříchu a sebeklamu, ale aby se vzpamatoval a obrátil se:

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ‚ústý dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď‘. Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. (Matouš 18:15–17)

Když církev v souhlase s Boží vůlí učiní takovéto rozhodnutí, stane se tak i kvůli tomu, aby zůstala církví. Tam, kde je hřích akceptován jako něco „normálního“, rozšiřuje se jako kvas, před čímž Pavel varuje:

Vaše vychloubání není dobré. Nevíte, že trocha kvasu všechno těsto prokvasí? (1. Korintským 5:6)

Není to milosrdenství, ale spíše lhostejnost, když církev nevyloučí hříšníka, který se nechce obrátit. Potom zbývá jen přihlížet, jak se od Boha víc a víc vzdaluje.

List Židům 12:14–15 varuje před špatným vlivem hříchu na církev:

Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí. Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé.

Při snaze o svatost církve však mají být křesťané k sobě navzájem milosrdní a s velkou trpělivostí jeden

druhého nést:

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. (Koloským 3:12-13)

Bůh si přeje mít čistý lid, který je veden jeho milostí, "cvičí se" v konání dobrých skutků, a tak chce oslavit svého Pána a Spasitele očekávaje jeho druhý příchod:

Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Titovi 2:11-14)

2.2 Jednota věřících v církvi

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. (Jan 17:20-23)

Tato část z Ježíšovy modlitby nám jasně klade před oči, jak velmi měl na srdci jednotu nejen mezi apoštoly, ale i mezi všemi, kteří se skrze ně měli stát křesťany. Vidíme zde také cestu, která k jednotě vede: Ježíš nám dává podíl na svém vztahu s Otcem. Takto můžeme, vedeni Jeho Duchem, poznat Boží vůli v mnohých otázkách naší víry a života. Předpokladem je, aby se každý věřící rád ve všem Bohu podřizoval. O to musí každý usilovat ustavičně, protože jenom tehdy může církev přetrvat. Také v novozákonních listech jsou věřící vyzýváni k jednotě:

Prosím vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení. (1. Korintským 1:10)

Slova, která zde Pavel použil, jasně mluví o tom, že jednota se nevztahuje jenom na zcela základní body křesťanského učení, jako např. víru v Ježíše jako Spasitele. Život a učení křesťanů mají být v každém bodě protknuty jednotou vypůsobenou Duchem:

Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (Efezským 4:1-6)

Mezi křesťany se předpokládá jednota Ducha a má být zachovávána. Je a byla skutečností už zde na zemi, jinak by nemohla být žádným svědectvím pro svět.

Obrácení vede každého křesťana k zásadní změně postoje. Již se nenechá vést tělem, to znamená

egoistickými a hříšnými touhami, ale Božím Duchem, který každému křesťanu ukazuje Boží vůli. On je ten, kdo jednotu vytváří.

V jednotě se má růst, jak můžeme vidět z listu Efezským 4:11-14:

A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení - lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.

Jednota, které mají všichni věřící dosáhnout, není uskutečnitelná teprve v nebi. V úryvku z Efezským jde mnohem více o to, že mladí křesťané potřebují výchovu, aby dorostli v duchovní zralost. Pro tento účel dal Ježíš církvi dary, které mají věřící "dokonale připravit k dílu služby" (Efezským 4:12). Obzvláště pevní mají být ve správném učení, aby dokázali prohlédnout a vyvrátit učení falešná, a tak dosáhnout jednoty se všemi ostatními křesťany.

✠ 2.3 Láska mezi křesťany

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (Jan 13:34-35)

Ježíš dal lásce mezi křesťany centrální význam. Jsou poznáni jako jeho učedníci, když následují jeho příklad lásky. Je důležité si uvědomit, co to prakticky znamená: křesťany necharakterizují působivá kázání, zázraky, vyhánění démonů apod. Ti, kdo si těmito věcmi chtějí zajistit svoji příslušnost Ježíšovi, ať si vzpomenu na tato slova:

Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Matouš 7:22-23)

Ten, kdo nemá připravenost odevzdat svůj život bratrům a sestrám, není učedníkem Ježíšovým, protože láska je poznávací znamení všech lidí, kteří přijali spásu. Je ovocem Ježíšova odevzdaného života za nás, jak píše apoštol Jan:

My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. (1. Janův 3:14-16)

V celém Ježíšově životě se zrcadlí jeho odevzdanost, která se nejzřetelněji ukázala v připravenosti zemřít na kříži. Během svého působení byl Ježíš vždy připraven sloužit svým učedníkům a lidem, kteří ho chtěli poslouchat.

Jedna událost z Markova evangelia vypovídá o jeho obětavosti:

Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. (Marek 6:31–34)

Učedníci zažili, jak nezištně Ježíš miloval, jak nedával svojí odevzdanosti žádné meze, ale byl ve všem soustředěn na spásu lidí. Podle tohoto příkladu oddanosti začali křesťané po letnicích vzájemně sdílet svoje životy, a tak zcela prakticky a denně začali bratrskou lásku žít. Podrobnější popis najdeme v prvních kapitolách Skutků apoštolů.

Nemůžeme mluvit o bratrské lásce tam, kde připravenost ke společenství nepřesahuje návštěvy akcí a několika společných volnočasových aktivit. Jan jasně říká: Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. A dále:

Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. (1. Janův 4:7–8)

✚ 2.4 Církev je viditelná

V kruzích věřících je rozšířeno falešné učení o „neviditelné církvi.“ Tento názor ve zkratce znamená, že v různých denominacích jsou roztroušeni praví znovuzrození křesťané. Tito tvoří takzvanou neviditelnou církev, která bude při Ježíšově druhém příchodu shromážděna v nebi v církev viditelnou. Jako důvod se udává, že zde na zemi žádná „dokonalá“ církev stejně nemůže existovat.

Z Nového zákona vidíme, že církev byla a má být viditelným svědectvím pro svět. Nešlo při tom o dokonalost. Už v tehdejší době církev čelila různým problémům a výzvám, kterým se musela s Boží pomocí, vedením a mocí postavit. Přesto však nebyla směsicí několika skutečných věřících a mnoha „nedělních křesťanů.“ Ve Skutcích 2:44–47 čteme:

Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

A dále:

Mezi lidem se rukama apoštolů dalo mnoho znamení a divů. Všichni se svorně scházeli v Šalomounově sloupoví a nikdo jiný se neodvažoval k nim přidružit, ale lid je chválil a ctil. A stále přibývalo mnoho mužů i žen, kteří uvěřili Pánu. (Skutky 5:12–14)

Uvěřit v Pána tehdy znamenalo mnohem víc, než být pokřtěn, dodržovat desatero, v neděli se zúčastnit nějakého shromáždění a více méně se držet křesťanských hodnot. Uvěřit znamenalo hluboko sahající změnu života a přesvědčení podle Ježíšova učení, což se potom projevilo i navenek. Kdo toto přesvědčení nesdílel, neodvažoval se k církvi připojit. Také apoštol Pavel potvrdil jasné odlišení a hranici, která má stát mezi křesťany a ostatními:

Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belíálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodin a ‚ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ‚budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů‘. (2. Korintským 6:14–18)

Církev je útočištěm pro všechny, kteří Boha hledají a milují. Může taková zůstat jen tehdy, když zachová jasnou hranici mezi světlem a temnotou, pravým a falešným učením, vírou a falešnou nábožností, mezi poslušností a zlehčováním hříchu apod. Proto Pavel křesťany povzbuzuje oddělit se a ničeho nečistého se nedotýkat, aby Bůh mohl být jejich Otcem.

K tomu také patří připravenost oddělit se od lidí, kteří se, i přes mnoho pomoci od Boha a církve, chtějí držet hříchu:

Napsal jsem vám v listě, abyste neměli nic společného se smilníky; ale nemyslel jsem tím všechny smilníky tohoto světa nebo lakomce, lupiče a modláře, protože to byste museli ze světa utéci. Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte. Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu! (1. Korintským 5:9–13)

Nemůžeme a ani nemáme vyjít ze světa, kde jsme obklopeni lidmi, kteří naši víru nesdílejí a pro něž Bůh nic neznamena. Máme jim být světlem (Matouš 5:14–15). Z našich slov a skutků mají vidět, kdo a jaký je náš Pán. V církvi ale nemůže natrvalo zůstat nikdo, kdo chce zůstat v hříchu nebo nebiblickém učení, aby ji bylo možné rozlišit od všeho jiného ve světě. Má být rozpoznána jako místo, kde láska a vděčnost Bohu všechno určuje a kam Bůh může přivést každého člověka, který hledá pravdu a Jeho samého.

✠ 2.5 Církev je apoštolská

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; (Efezským 2:20–21)

Když říkáme, že církev je apoštolská, tak tím máme na mysli, že se církev ve svém učení a životě věrně drží učení a příkladu života apoštolů, jak o tom víme z Nového zákona. Ježíš svoje učení svěřil svým učedníkům – apoštolům. Od nich jsme přijali apoštolskou tradici, učení Kristovo. Toto učení je napsáno v Novém zákoně a všechno, co se od něho odchyluje, musíme jasně odmítnout.

Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna. Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; kdo ho vítá, má účast na jeho zlých skutcích. (2. Janův 9–11)

O první církvi čteme, že vytrvale poslouchali (řecky doslova „zůstávali v“) učení apoštolů (Skutky 2:42). Křesťané si byli tehdy vědomi, že apoštolové od Ježíše dostali autoritu hlásat jeho učení ve světě, jak

jim řekl:

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. “ (Matouš 28:19-20)

Apoštolové toto pověření naplnili a učinili z lidí učedníky, kteří potom sami mohli volat k následování ostatní lidi. Pověření “jít ke všem národům” platí pro všechny křesťany. Protože však apoštolové, na rozdíl od ostatních křesťanů, přijali Ježíšovo učení přímo od něho, položili svým zvěstováním a učením základ.

Také Pavel, který se v Bibli k apoštolům přiřazuje, velmi usiloval o zachování původního apoštolského učení. Timoteovi napsal, že věrní lidé mají dále předávat, co slyšeli:

...a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné. (2. Timoteovi 2:2)

Také z listu Galatským vidíme, jak ostře odsuzoval jakékoliv odchýlení se od evangelia, jak ho křesťané od apoštolů přijali:

Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není; jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak. Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž proklet! (Galatským 1:6-8)

Tato slova platí stejně tak pro nás dnes, i když uplynulo už 2000 let. To, co bylo tehdy zvěstováno jako jediné pravdivé učení, zůstává i dnes pravdivým učením. Stejně tak, jako se Bůh nemění, nemění se ani pravda. Když je církev “sloupem a oporou pravdy” (1. Timoteovi 3:15), ukazuje to, jak velký význam církev v tomto ohledu má. Proto musíme s velkou horlivostí usilovat o zachování jednou provždy předané apoštolské víry:

Milování, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. (List Judův 3)

✠2.6 Církev je katolická (všeobecná)

Výraz „katolická“ se v písmech Nového zákona nenachází. Protože však Apoštolské a Nicejsko-konstantinopolské vyznání tento termín používají, chceme se i my tímto často zmiňovaným přívlastkem církve zabývat.

Od raného 2. století bývá církev označována jako „katolická.“ Toto slovo pochází z řeckého „katholike“ a znamená všeobecně platný nebo všeobecný. Odpovídá to slovům Ježíše v Matouši 28:18-20:

Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Všechny národy jsou volány, aby dodržovaly slova Ježíše. Také Jakub na prvním „apoštolském koncilu“ mluvil o „lidu z pohanů“ (Skutky 15:14).

Protože církev tvoří lidé, kteří skrze Ježíše dostali nový život, je v ní uskutečněno, co vyjadřuje Pavel:

Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus. (Koloským 3:11)

Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. (Galatským 3:28)

Kristus je všechno ve všech, a proto je „katolická“ církev jediná. Ve všech dobách od času apoštolů až do druhého příchodu Pána a na všech místech od Jeruzaléma až do nejzazších končin Země, věří církev stejnému učení a žije ve stejné lásce.

Toto odpovídá známé definici pojmu „katolická“ Vinzenza von Lérins (zemřel před r. 450):

Proto se v katolické církvi má rozhodně pečovat o to, abychom se drželi toho, čemu se všude, vždy a všemi věřilo; protože to je v pravém a původním smyslu katolické. (Commonitorium 2)

Když tedy nějaké seskupení, které se nazývá církví, má učení, kterému ne všude, vždy a všichni věřili, tzn. učení, které církev neměla od počátku, takové seskupení podle zmíněné definice není katolické, i kdyby jeho oficiální název toto slovo obsahoval.

Všeobecnost církve není zaručena pomocí celosvětového hierarchického systému, ale skrze vztah k Bohu každého jednotlivého křesťana, který svoji církev buduje pomocí vedení Ducha svatého.

✚ 3 Shrnutí

Z Nového zákona vidíme, jak první křesťané církev chápali a žili. Církev nebyla organizací založenou lidmi a drženou pohromadě hierarchií, která pozývá na různé programy a akce. Jasná poznávací znamení církve jsou vzájemná láska, úsilí o hlubokou jednotu, společný boj o svatý život a držení se učení apoštolů.

Bůh se v Ježíšovi stal člověkem, aby nám otevřel oči, abychom viděli, jak na tom jsme s naším životem před ním. Chtěl nám ukázat, jak velmi si přeje, abychom se k Němu obrátili, aby nám mohl odpustit naši vinu a darovat věčný život. Láska, jednota a svatost církve jsou předzvěstí společenství v nebi. Jsou ovocem toho, že každý jednotlivý křesťan odevzdává svůj život do služby Bohu a nechává ve svém životě působit Božího Ducha.

Související témata

- [O životě prvních křesťanů — co to pro nás znamená dnes?](#)
- [Struktura církve](#)
- [Jednota všech křesťanů v učení a otázkách života](#)

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Jsme si vědomi, že ze samotné etymologie slova "ekklesia" nemůžeme příliš mnoho vyvozovat, protože toto slovo bylo používáno i pro obvyklá shromáždění občanů města (viz. Skutky 19:40). Přesto však je hledisko povolání ven ze světa na různých místech Nového zákona zdůrazněno, např. Skutky 2:40 a Filipským 2:15.

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.